

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 574/06
01.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевића, Михаила Рулића и Слободана Дражића, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ГЂ", ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. I 3432/05 од 27.10.2005. године, у седници већа одржаној 1.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. I 3432/05 од 27.10.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Младеновцу П1. 448/04 од 10.9.2004. године, ставом првим изреке поништена су решења о престанку радног односа тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, донета дана 29.12.1999. године и заведена под бројем 1 од 10.1.2000. године као и одлуке управног одбора туженог донете 22.2.2000. године заведене под бројем 723 од 3.3.2000. године, па је туженом наложено да тужиоце врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају њиховој стручној спреми и радној способности. Ставом другим изреке одбијен је део тужбеног захтева тужилаца ради враћања на послове и радне задатке које су обављали до дана престанка радног односа по свом трајном распореду, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 76.260,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. I 3432/05 од 27.10.2005. године, преиначена је пресуда Општинског суда у Младеновцу П1. бр. 448/04 од 10.9.2004. године, у ставу првом и трећем изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се пониште решења о престанку радног односа донета дана 29.12.1999. године а заведена под бр. 1 од 10.1.2000. године као и одлуке Управног одбора туженог донете дана 22.2.2000. године, заведене под бројем 723 од 3.3.2000. године и да се обавезе тужени да тужиоце врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају њиховој стручној спреми и радној способности, као и да им исплати 76.260,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП („Службени лист СФРЈ“ бр. 4/77...“Службени лист СРЈ“ бр. 3/02), који се примењује на основу члана 491. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су дана 25.12.1999. године радећи у првој смени у пекари хлеба, одбили да поступе по налогу шефа пекаре да заврше процес производње хлеба планиран за тај дан, који је услед квара на машинама морао да се продужи и неоправдано напустили радна места одмах по завршетку радног времена. Тиме су изазвали поремећај у процесу производње, угрозили снабдевање града хлебом и испоруку договорених количина. Због учињених повреда радних обавеза из члана 57. тачка 1, 8, 11, 23. и 33. ПКУ, оспореним решењима изречена им је мера престанка радног односа на основу члана 62. ПКУ. Генерални директор туженог није донео писмено решење о раду тужилаца дужем од пуног радног времена, нити је ово овлашћење пренео појединачним актом писменим путем на запосленог са посебним овлашћењима и одговорностима, нити је запослени са овлашћењима и одговорностима донео писмено решење о прековременом раду.

Код тако утврђеног чињеничног стања правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужилаца као неоснован, јер су тужиоци одбијањем да поступе по налогу шефа и заврше процес производње хлеба планиран за тај дан, који је услед квара на машинама морао да се продужи, учинили повреду радне обавезе прописане ПКУ, због које им је изречена дисциплинска мера престанка радног односа.

Супротно ревизијским наводима, и по оцени Врховног суда, оспорена решења су законита и другостепени суд је правилно утврдио да су у конкретном случају испуњени законски услови за изрицање дисциплинске мере престанка радног односа из члана 60. став 1. тачка 9. и става 2. Појединачног колективног уговора, због учињених тежих повреда радних обавеза из члана 57. став 1. тачка 11. Појединачног колективног уговора.

Одредбом члана 137. став 1. тачка 9. Закона о радним односима („Службени гласник РС“ бр. 55/96), на коју тужиоци инсистирају у својој ревизији, прописано је да у остваривању права, обавеза и одговорности запослених у складу са законом и колективним уговором, директор доноси решења о раду дужем од пуног радног времена (члан 44-46). Међутим, одредбом члана 46. став 1. тачка 2. истог Закона прописано је да је запослени дужан да ради дуже од пуног радног времена и преко десет часова недељно, кад настане штета или постоји опасност настанка штете за послодавца у случају пожара, експлозије, јонизирајућег зрачења и већих изненадних кварова на објектима, уређајима, инсталацијама и постројењима.

Како је у конкретном случају дошло до квара машина, за који су тужиоци знали али су и поред тога одбили извршење радног налога, те како је у конкретној ситуацији била потребна хитна интервенција која не трпи одлагање (да би се завршио процес рада); то је у смислу члана 46. став 1. тачка 2. цитираног Закона био довољан само усмени налог за продужени рад јер се само тако могао постићи циљ његовог увођења. Стога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно закључио да су оспорена решења којима су тужиоцима изречене мере престанка радног односа, законита, па ни остали наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Правилно је одлучено о трошковима парничног поступка у смислу члана 161. у вези члана 154. став 1. раније важећег Закона о парничном поступку.

На основу члана 393. раније важећег Закона о парничном поступку у вези са чланом 491. став 1. сада важећег Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СМ